

Quan lớn về hưu!

Đoàn xuân thu

Ở các nước độc tài CS, đũa nào cũng già khú, ăn đáo tuế, tức trên 60, sau nhiều năm đấm đá, kết bè kéo cánh mới từ từ leo lên được cái chóp bu, nhưng theo giao ước chỉ được ngồi tối đa hai nhiệm kỳ, mỗi nhiệm kỳ là 5 năm, tổng cộng là 10 năm, phải tuột xuống cho đũa khác nó leo lên!

Chớ hỏng phải như hồi thời Stalin, hay Mao xénh xáng ngồi hoài chừng nào ngòm củ tĩ mới chịu nghỉ.

Như Giang Trạch Dân rồi Hồ Cẩm Đào, sau mười năm, từ già háp đến già cúp bình thiếc, dầu uống cả ký sâm Cao Ly vẫn ngồi không nổi nữa, đuổi ruồi không bay, chờ xuống Diêm vương hạch tội ác ở trần gian thì mới chịu xử thế nhục đại mộng mà thôi!

Nhục đại mộng cho bản thân mình nhưng vợ lớn, vợ bé, bồ nhí rồi một đàn con lúc nhúc, vàng bạc tom góp bấy lâu chất cả núi như tài sản của Hòa Thân (1750-1799), thời Càn Long, triều Mãn Thanh, không có mình chở che nữa thì tụi nó biết trông cậy vào ai lúc tối lửa tắt đèn?

Thế nên, không cha truyền con nối như Bắc Hàn được, vì lộ liễu quá, mình cho đàn em tin cẩn nhứt lên thế, hầu bảo vệ quyền lợi, tiền bạc tài sản của mình chớ phe khác nó lên nó giựt mất thì sao?

Tuy vậy, năm 2012, khi Hồ Cẩm Đào tuột xuống thì đám đang sắp hàng chờ lượt tới phiên, đã đấm đá nhau dữ dội, mưu toan hành thích lẫn nhau, thanh trừng trong nội bộ đảng CS, một mất một còn, được nguy trang dưới cái vỏ bọc là chống tham nhũng, đồng nghĩa với giành chức, giành quyền để giành ăn vậy thôi!

Tập Cận Bình đã trầy vi tróc vảy mới "đả" được ba con cạp lớn là: Bạc Hy Lai (Bí thư Trùng Khánh, 2012), Chu Vĩnh Khang (Công an, 2014) và Từ Tài Hậu (Quân đội, 2016). Mất chức, mất quyền, mất tiền, mất luôn chục con bồ nhí! Đời vắng em rồi vui với ai!

Nên tự sát cho rồi; hẹn nhau kiếp sau ta tìm thấy nhau!

Giờ tới 80 quan tham, đệ tử ruột của đám này, đã về châu ông bà tiên tổ bằng cách nhảy lầu.

Đũa lấu cá hơn, tẩu tán tiền bạc, gửi con ra nước ngoài, dọn sẵn bãi đáp an toàn; làm giá nhà bên Mỹ, bên Canada, bên Úc... vọt lên như pháo thăng thiên làm dân sở tại la làng quá xá!

Còn đũa không biết lo xa, ỷ y, ối ai lên cũng vậy. Nó lên rồi cũng ăn; mình cũng ăn mà. Có gì khác đâu? Vấn đề là ráng chạy chọt, bắt giò để được nhập băng, cùng phe, cùng cánh hầu vậy thôi?

Bắt khai tài sản hả? Giấu hết trội rồi, có giỏi thì đi kiểm đi chứ ai ngu mà lạy ông tui ở bụi này!

Thiên hạ thường hay nói: đảng CS Trung quốc và đảng CS Việt Nam là hai anh em. Thằng anh làm cái gì là thằng em bắt chước theo hè.

Như: Cải cách ruộng đất, lôi địa chủ ra đấu tố bên Tàu thì bên Việt Nam cũng y hệt vậy. Rồi trăm hoa đua nở, nhà nhà đua tiếng, tố cáo lẫn nhau để biết đũa nào phản động? Đũa nào theo Lưu Thiếu Kỳ, đũa nào theo Lâm Bưu, đũa nào theo Giang Thanh và bè lũ bốn tên để đem ra nhốt ráo thì Việt Nam cũng y như vậy.

Tập Cận Bình đả hổ diệt ruồi thì Việt Nam cũng ném chuột đừng làm bể cái bình... y chang như vậy.

Nhưng tới giờ chỉ có mới Đinh La Thăng, Ủy viên bộ Chính trị, bị 'đả' mà thôi.

Cũng kêu đảng viên cao cấp kê khai tài sản nhưng tới giờ chỉ có 5 đũa là bị cho là khai láo.

Rồi cũng tính điều tra tài sản khoảng 1.000 quan chức cao cấp! Nhưng tụi nó vẫn im re, chém vè, nằm nghe ngóng coi gió chiều nào mình che chiều ấy!

Còn nhắm hồng êm là nó vọt ra nước ngoài như Trịnh Xuân Thanh vậy thôi! Là huề cả làng.

Như có đũa vốn làm quan to, no mập, đấp cái ạch nhưng an toàn xa lộ, thanh lịch trong thành phố!

Dân hỏi tiền đâu mà cất cái nhà tới hàng triệu đô Mỹ? Thì nói nhờ ngoài giờ làm việc, tở chạy Honda ôm.

Đũa khác thì nói của em kết nghĩa nó cho, cộng với công lao tui làm vườn, làm rẫy tới thúi móng tay mới có đó!

Biết nói dóc trần trắng trơn như vậy hồng ai tin, nên chơi chiêu khác. Nhờ quan có máu kịch nghệ, từng học trường Nghệ thuật Sân khấu thì bắt đầu diễn tuồng Xúy Vân giả dại, Tôn Tẫn giả điên... giả khờ, giả nghèo, tở hồng có sơ múi gì đâu để chờ cho sóng lặng gió êm...

Một trong số đó là nguyên đại thần, tòng nhị phẩm, tức Bộ trưởng, đã về hưu... rồi kêu khóc.

"Tở có nhà thiệt nhưng nhà ngập hoài hè nên xin cho tở mượn cái nhà 'công vụ' thêm một khoảng thời gian nữa!

Nhà tở hết ngập, tở dọn về. Còn hồng cho tở mượn nữa thì bán tở mua vậy. Xưa làm lớn thiệt nhưng tở chưa được hưởng gì hết mà! Hu hu!"

Dân Hà Nội cười đểu, nói: Hết làm quan, trả nhà lại cho quan khác mới lên là chuyện bình thường, vì đó là của công. Còn than vợ ốm con đau nhà ngập nước lúc trời mưa thì nhà tở nè: Không mưa chỉ cần thủy triều lên là nó cũng ngập đó.

"Dân nghèo trong hẻm nhà thuê! Nhà quan mặt phố còn chê nổi gì? Hết quyền, hết chức trả đi. Vốn làm quan lớn mặt lì sao đang?"

Người khác thì cho rằng ông quan này muốn mượn nhà xịn nhưng giá rẻ. (Đó là cái chắc rồi!) Nếu đồng ý mượn theo giá thị trường thì thiếu cha gì nhà mà phải khóc lóc ỉ ôi cho nó nhục.

Tui cho rằng: Quan kịch thôi! Chẳng qua quan muốn hát bài nhà tớ nghèo lắm mấy đồng chí ôi! Tớ về hưu là chỉ có xách cái 'đít' không về thôi; chứ không có vàng cây, vàng miếng và một đồng đô la Mỹ gì hết trội đâu nhe.

Thưa bà con! Tui là người rất cả tin, dễ mũi lòng lắm!

Hồi nhỏ, Má dắt tui đi coi hát cải lương ở rạp Quốc Thanh hay rạp Hưng Đạo mà thấy đào, kép đóng tuồng nghèo than thở, áo vũ cơ hàn, rách rưới lang thang, đêm lạnh chùa hoang, là tui khóc híc híc, mũi dãi tùm lum vì thương cảm.

(Mặc tui cũng thừa biết là mấy anh kép chánh và đào chánh này toàn đi xe Huê Kỳ, cả triệu đồng thời đó, không hề! Nhưng lên sân khấu mặc áo rách vá đùm vá đụp, đi cẳng không, cầm cái thau nhôm móp méo, bà con cô bác dùm thương cho tui một chén cơm thừa... là tui rưng rưng nước mắt theo hề!)

Hướng gì ông này làm lớn, tới chức Bộ trưởng, tức Đại thần, tòng nhị phẩm triều đình, một thời lên xe xuống ngựa, mà về hưu rồi không có được cái nhà đảng hoàng để mà dưỡng già. Nghe thiệt là mũi lòng tui quá!

Nhưng tui cũng nghe nói em trai bà Bí thư, tòng lục phẩm, chức nhỏ hơn ông nhiều, mới làm Giám đốc Sở Tài nguyên tại một tỉnh trung du nghèo mạt rệp là Yên Bái, mà đã giàu thôi hết biết.

Tiền đâu mà nó cất một cái biệt phủ, cái dinh cơ siêu khủng đến nỗi tỉ phú Donald Trump, Tổng thống Mỹ, có thấy cũng hết hồn?

Cùng làm quan, đũa lớn đũa nhỏ mà khác nhau quá xa... Đũa làm quan nhỏ tại địa phương lại sống rất xa hoa mà đũa làm quan lớn tại trung ương chỉ xin mượn ở đỡ có 6, 7 chục thước vuông tại cái đất Hà Nội mà cũng không cho mượn để thẳng chả khóc bù lu bù loa vậy cà?

Nghe tui cảm thán như vậy, anh bạn văn chê tui ngây thơ, khờ hơn con nít.

Anh chiêu một ngụm rượu đỏ rồi nhẩn nha kể cho tui nghe một câu chuyện xỏ xiên như vầy: “Có một tay chết xuống hỏa ngục bị quỷ sứ cho ăn cháo lú để quên hết tiền kiếp của mình. Sau khi trả hết nợ ân oán giang hồ, tội lỗi gây ra kiếp trước, ngày mãn án, quỷ sứ điệu y ra trước công đường để Diêm Vương ký sự vụ lệnh cho y đầu thai về trần thế.

Xét vì bị can đã trả hết tội lỗi của kiếp trước; nên Trẫm ký quyết định cho đương sự được đầu thai trở lại trong kiếp con heo nọc.

Cầm sự vụ lệnh, quỷ sứ toan áp tải tay này ra phi thuyền con thoi để trở lại trần gian nhưng y vùng vằng chưa chịu: “Cho tui khiếu nại cái đã.”

“Bẩm Diêm Vương! Bấy lâu nay thần đã lao động khổ sai, xuống biển mò ngọc trai, lên rừng tìm sừng tê giác về cống nạp cho Hoàng hậu, tức em yêu của Diêm Vương!

Công bù tội sòng phảng coi như huê; sao Diêm Vương lại bắt thần phải đầu thai làm con heo nọc?”

Diêm Vương bèn vuốt râu cười khè khè, phán: “Nhà ngươi ăn cháo lú đã lâu mà tới bây giờ cũng còn ngu quá xá! Trẫm cho ngươi đầu thai làm con heo nọc cũng vì những lý do sau đây:

Sở dĩ nhà ngươi phải ăn cám xú hơn là tôm hùm sốt bơ, xào mỡ tỏi là vì kiếp trước nhà ngươi đã lừa thầy phản bạn, bất hiếu với mẹ cha; không nghe lời dạy dỗ của bực sinh thành nên đổ đốn tùm lum.

Ta cho ngươi thành heo nọc có đôi tai to để ngươi nghe kịp những lời giáo huấn của thánh hiền mà tu thân tích đức! Không cà giựt như kiếp trước nữa.

Kiếp trước, nhà ngươi nhắm mắt làm ngơ trước lời kêu van đói khổ của nhân dân, nên kiếp này ta cho ngươi mở mắt hí hí để nhìn đời một tí!

Kiếp trước, nhà ngươi hay dùng tay để nhận phong bì nên kiếp này ta cho ngươi không có tay để không thể nhận quà biếu trên mức tình cảm được nữa. Chỉ có 4 cái chun thôi.

Nếu nhà ngươi cứ tiếp tục ăn không chừa một thứ gì thì nhân dân sẽ lấy 4 cái chun của ngươi để nấu bánh canh giò heo đó nhe!

Kiếp trước, nhà ngươi làm đầy tớ của nhân dân lại không lo mà chỉ khoái đi hát karaoke, nên kiếp này ta cho cái mõm của ngươi nó dài ngoằng, hát mới hay.

Kiếp trước, nhà ngươi ăn chơi sa đọa trụy lạc, nên kiếp này ta cho ngươi thành con heo nọc chỉ ăn hột gà sống tẩm bổ... rồi chơi thôi.

Sướng quá Trời rồi, còn kêu khóc cái gì?”

“Dà như vậy kiếp trước có phải thần đã làm quan lớn hay không?”

Diêm Vương gục gặc cái đầu: “Đúng thế! Mới đầu thai làm heo không bao lâu mà ngươi đã bớt ngu nhiều lắm đó. Vậy mà nhân dân lại thường bảo làm quan lớn mà ngu như heo không hề!”

Đoàn xuân thu

Melbourne

Quan lớn về hưu!

Đoàn xuân thu

Ở các nước độc tài CS, đứa nào cũng già khú, ăn cháo tuế, tức trên 60, sau nhiều năm đấm đá, kết bè kéo cánh mới từ từ leo lên được cái chóp bu, nhưng theo giao ước chỉ được ngồi tối đa hai nhiệm kỳ, mỗi nhiệm kỳ là 5 năm, tổng cộng là 10 năm, phải tuột xuống cho đứa khác nó leo lên!

Chớ hỏng phải như hồi thời Stalin, hay Mao xénh xáng ngồi hoài chừng nào ngòm củ tĩ mới chịu nghỉ.

Như Giang Trạch Dân rồi Hồ Cẩm Đào, sau mười năm, từ già háp đến già cúp bình thiếc, dẫu uống cả ký sâm Cao Ly vẫn ngồi không nổi nữa, đuổi ruồi không bay, chờ xuống Diêm vương hạch tội ác ở trần gian thì mới chịu xử thế nhược đạị mợng mà thôi!

Nhợc đạị mợng cho bản thân mình nhưng vợ lớn, vợ bé, bồ nhí rồi một đàn con lúc nhúc, vàng bạc tom góp bấy lâu chất cả núi như tài sản của Hòa Thân (1750-1799), thời Càn Long, triều Mãn Thanh, không có mình chở che nữa thì tụi nó biết trông cậy vào ai lúc tối lửa tắt đèn?

Thế nên, không cha truyền con nối như Bắc Hàn đợc, vì lộ liễu quá, mình cho đàn em tin cần nhứt lên thế, hầu bảo vệ quyền lợi, tiền bạc tài sản của mình chớ phe khác nó lên nó giựt mất thì sao?

Tuy vậy, năm 2012, khi Hồ Cẩm Đào tuột xuống thì đám đang sắp hàng chờ lượt tới phiên, đã đấm đá nhau dữ dội, mưu toan hành thích lẫn nhau, thanh trừng trong nội bộ đảng CS, một mất một còn, đợc nguy trang dưới cái vỏ bọc là chống tham nhũng, đồng nghĩa với giành chức, giành quyền để giành ăn vậy thôi!

Tập Cận Bình đã trầy vi tróc vảy mới "đả" đợc ba con cạp lớn là: Bạc Hy Lai (Bí thư Trùng Khánh, 2012), Chu Vĩnh Khang (Công an, 2014) và Từ Tài Hậu (Quân đội, 2016). Mất chức, mất quyền, mất tiền, mất luôn chục con bồ nhí! Đời vắng em rồi vui với ai! Nên tự sát cho rồi; hẹn nhau kiếp sau ta tìm thấy nhau!

Giờ tới 80 quan tham, đệ tử ruột của đám này, đã về châu ông bà tiên tổ bằng cách nhảy lầu.

Đưa láu cá hơn, tẩu tán tiền bạc, gởi con ra nước ngoài, dọn sẵn bãi đáp an toàn; làm giá nhà bên Mỹ, bên Canada, bên Úc... vọt lên như pháo thăng thiên làm dân sở tại la làng quá xá!

Còn đưa không biết lo xa, ý y, ối ai lên cũng vậy. Nó lên rồi cũng ăn; mình cũng ăn mà. Có gì khác đâu? Vấn đề là ráng chạy chọt, bắt giò để đợc nhập băng, cùng phe, cùng cánh hầu vậy thôi?

Bắt khai tài sản hả? Giấu hết tội rồi, có giỏi thì đi kiểm đi chớ ai ngu mà lạy ông tui ở bụi này!

Thiên hạ thường hay nói: đảng CS Trung quốc và đảng CS Việt Nam là hai anh em. Thằng anh làm cái gì là thằng em bắt chước theo hè.

Như: Cải cách ruộng đất, lôi địa chủ ra đấu tố bên Tàu thì bên Việt Nam cũng y hệt vậy. Rồi trăm hoa đua nở, nhà nhà đua tiếng, tố cáo lẫn nhau để biết đưa nào phản động? Đưa nào theo Lưu Thiếu Kỳ, đưa nào theo Lâm Bưu, đưa nào theo Giang Thanh và bè lũ bốn tên để đem ra nhốt ráo thì Việt Nam cũng y như vậy.

Tập Cận Bình đả hổ diệt ruồi thì Việt Nam cũng ném chuột đừng làm bể cái bình... y chang như vậy.

Nhưng tới giờ chỉ có mới Đinh La Thăng, Ủy viên bộ Chính trị, bị ‘đả’ mà thôi. Cũng kêu đảng viên cao cấp kê khai tài sản nhưng tới giờ chỉ có 5 đứa là bị cho là khai láo.

Rồi cũng tính điều tra tài sản khoảng 1.000 quan chức cao cấp! Nhưng tụi nó vẫn im re, chém vè, nằm nghe ngóng coi gió chiều nào mình che chiều ấy!

Còn nhắm hồng êm là nó vọt ra nước ngoài như Trịnh Xuân Thanh vậy thôi! Là huề cả làng.

Như có đứa vốn làm quan to, no mập, đập cái ạch nhưng an toàn xa lộ, thanh lịch trong thành phố!

Dân hỏi tiền đâu mà cất cái nhà tới hàng triệu đô Mỹ? Thì nói nhờ ngoài giờ làm việc, tở chạy Honda ôm.

Đứa khác thì nói của em kết nghĩa nó cho, cộng với công lao tui làm vườn, làm rẫy tới thúi móng tay mới có đó!

Biết nói dóc trần trắng trợn như vậy hồng ai tin, nên chơi chiêu khác. Nhờ quan có máu kịch nghệ, từng học trường Nghệ thuật Sân khấu thì bắt đầu diễn tuồng Xúy Vân giả dại, Tôn Tẫn giả điên... giả khờ, giả nghèo, tở hồng có sơ múi gì đâu để chờ cho sóng lặng gió êm...

Một trong số đó là nguyên đại thần, tòng nhị phẩm, tức Bộ trưởng, đã về hưu... rồi kêu khóc.

“Tở có nhà thiệt nhưng nhà ngập hoài hè nên xin cho tở mượn cái nhà ‘công vụ’ thêm một khoảng thời gian nữa!

Nhà tở hết ngập, tở dọn về. Còn hồng cho tở mượn nữa thì bán tở mua vậy. Xưa làm lớn thiệt nhưng tở chưa được hưởng gì hết mà! Hu hu!”

Dân Hà Nội cười đểu, nói: Hết làm quan, trả nhà lại cho quan khác mới lên là chuyện bình thường, vì đó là của công. Còn than vợ ốm con đau nhà ngập nước lúc trời mưa thì nhà tở nè: Không mưa chỉ cần thủy triều lên là nó cũng ngập đó.

“Dân nghèo trong hẻm nhà thuê! Nhà quan mặt phố còn chê nổi gì? Hết quyền, hết chức trả đi. Vốn làm quan lớn mặt lì sao đang?”

Người khác thì cho rằng ông quan này muốn mượn nhà xịn nhưng giá rẻ. (Đó là cái chắc rồi!) Nếu đồng ý mượn theo giá thị trường thì thiếu cha gì nhà mà phải khóc lóc ỉ ôi cho nó nhục.

Tui cho rằng: Quan kịch thôi! Chẳng qua quan muốn hát bài nhà tở nghèo lắm mấy đồng chí ôi! Tở về hưu là chỉ có xách cái ‘đít’ không về thôi; chứ không có vàng cây, vàng miếng và một đồng đô la Mỹ gì hết trội đâu nhe.

Thưa bà con! Tui là người rất cả tin, dễ mũi lòng lắm!

Hồi nhỏ, Má dắt tui đi coi hát cải lương ở rạp Quốc Thanh hay rạp Hưng Đạo mà thấy đào, kép đóng tuồng nghèo than thở, áo vũ cơ hàn, rách rưới lang thang, đêm lạnh chùa hoang, là tui khóc híc híc, mũi dãi tùm lum vì thương cảm.

(Mặc tui cũng thừa biết là mấy anh kếp chánh và đào chánh này toàn đi xe Huê Kỳ, cả triệu đồng thời đó, không hề! Nhưng lên sân khấu mặc áo rách vá đùm vá đụp, đi cẳng không, cầm cái thau nhôm móp méo, bà con cô bác dùm thương cho tui một chén cơm thừa... là tui rưng rưng nước mắt theo hề!)

Hướng gì ông này làm lớn, tới chức Bộ trưởng, tức Đại thần, tòng nhị phẩm triều đình, một thời lên xe xuống ngựa, mà về hưu rồi không có được cái nhà đảng hoàng để mà dưỡng già. Nghe thiệt là mũi lòng tui quá!

Nhưng tui cũng nghe nói em trai bà Bí thư, tòng lục phẩm, chức nhỏ hơn ông nhiều, mới làm Giám đốc Sở Tài nguyên tại một tỉnh trung du nghèo mạt rệp là Yên Bái, mà đã giàu thôi hết biết.

Tiền đâu mà nó cất một cái biệt phủ, cái dinh cơ siêu khủng đến nỗi tỉ phú Donald Trump, Tổng thống Mỹ, có thấy cũng hết hồn?

Cùng làm quan, đũa lớn đũa nhỏ mà khác nhau quá xa... Đũa làm quan nhỏ tại địa phương lại sống rất xa hoa mà đũa làm quan lớn tại trung ương chỉ xin mượn ở đỡ có 6, 7 chục thước vuông tại cái đất Hà Nội mà cũng không cho mượn để thẳng chả khóc bù lu bù loa vậy cà?

Nghe tui cảm thán như vậy, anh bạn văn chê tui ngây thơ, khờ hơn con nít.

Anh chiêu một ngụm rượu đỏ rồi nhẩn nha kể cho tui nghe một câu chuyện xỏ xiên như vầy: “Có một tay chết xuống hỏa ngục bị quỷ sứ cho ăn cháo lú để quên hết tiền kiếp của mình. Sau khi trả hết nợ ân oán giang hồ, tội lỗi gây ra kiếp trước, ngày mãn án, quỷ sứ điệu y ra trước công đường để Diêm Vương ký sự vụ lệnh cho y đầu thai về trần thế.

Xét vì bị can đã trả hết tội lỗi của kiếp trước; nên Trẫm ký quyết định cho đương sự được đầu thai trở lại trong kiếp con heo nọc.

Cầm sự vụ lệnh, quỷ sứ toan áp tải tay này ra phi thuyền con thoi để trở lại trần gian nhưng y vùng vằng chưa chịu: “Cho tui khiếu nại cái đã.”

“Bẩm Diêm Vương! Bấy lâu nay thần đã lao động khổ sai, xuống biển mò ngọc trai, lên rừng tìm sừng tê giác về cống nạp cho Hoàng hậu, tức em yêu của Diêm Vương! Công bù tội sòng phẳng coi như huề; sao Diêm Vương lại bắt thần phải đầu thai làm con heo nọc?”

Diêm Vương bèn vuốt râu cười khè khè, phán: “Nhà ngươi ăn cháo lú đã lâu mà tới bây giờ cũng còn ngu quá xá! Trẫm cho ngươi đầu thai làm con heo nọc cũng vì những lý do sau đây:

Sở dĩ nhà ngươi phải ăn cám xú hơn là tôm hùm sốt bơ, xào mỡ tỏi là vì kiếp trước nhà ngươi đã lừa thầy phản bạn, bất hiếu với mẹ cha; không nghe lời dạy dỗ của bậc sinh thành nên đổ đốn tùm lum.

Ta cho ngươi thành heo nọc có đôi tai to để ngươi nghe kịp những lời giáo huấn của thánh hiền mà tu thân tích đức! Không cà giựt như kiếp trước nữa.

Kiếp trước, nhà người nhắm mắt làm ngơ trước lời kêu van đói khổ của nhân dân, nên kiếp này ta cho người mở mắt hí hí để nhìn đời một tí!

Kiếp trước, nhà người hay dùng tay để nhận phong bì nên kiếp này ta cho người không có tay để không thể nhận quà biếu trên mức tình cảm được nữa. Chỉ có 4 cái chơn thôi.

Nếu nhà người cứ tiếp tục ăn không chừa một thứ gì thì nhân dân sẽ lấy 4 cái chơn của người để nấu bánh canh giò heo đó nhe!

Kiếp trước, nhà người làm đầy tớ của nhân dân lại không lo mà chỉ khoái đi hát karaoke, nên kiếp này ta cho cái mõm của người nó dài ngoằng, hát mới hay.

Kiếp trước, nhà người ăn chơi sa đọa trụy lạc, nên kiếp này ta cho người thành con heo nọc chỉ ăn hột gà sống tẩm bổ... rồi chơi thôi.

Sướng quá Trời rồi, còn kêu khóc cái gì?”

“Dà như vậy kiếp trước có phải thần đã làm quan lớn hay không?”

Diêm Vương gục gặc cái đầu: “Đúng thế! Mới đầu thai làm heo không bao lâu mà người đã bớt ngu nhiều lắm đó. Vậy mà nhân dân lại thường bảo làm quan lớn mà ngu như heo không hề!”

Đoàn xuân thu

Melbourne